

Arrest

nr. 134 874 van 10 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 10 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. HOOYBERGHS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker dient op 20 mei 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 9 augustus 2011 wordt de aanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) ontvankelijk verklaard.

1.2. Op 20 januari 2014 wordt de aanvraag door de gemachtigde ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de verzoeker op 7 februari 2014 kennis neemt.

De motieven van de eerste bestreden beslissing luiden als volgt:

“Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor S., I. (...). De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 20.01.2014 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, Servië.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van “verlies van recht op verblijf”.

1.3. Op 22 januari 2014 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die verzoeker op 7 februari 2014 ter kennis wordt gebracht.

De motieven van de tweede bestreden beslissing luiden als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene toont niet aan sedert wanneer hij het Schengengebied heeft betreden. Op 20.05.2011 diende hij echter een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter in, die op 22.01.2014 negatief werd afgesloten. Uit niets blijkt dat betrokkene in tussentijd het Schengengrondgebied heeft verlaten. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel, dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“De bestreden beslissing steunt op artikel 9ter van Vreemdelingenwet om de aanvraag van verzoeker ongegrond te verklaren.

Paragraaf 1 van artikel 9ter vreemdelingenwet luidt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

De ziektes die volgens artikel 9ter vreemdelingenwet in aanmerking komen, zijn:

- ☐ *een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit*
- ☐ *een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar men verblijft*

In casu voert de bestreden beslissing slechts een toetsing uit aan het tweede criterium. Uit het advies van de arts-adviseur, waarop de bestreden beslissing steunt (stuk 3), kan niet worden afgeleid dat er op een volledige wijze werd onderzocht of de ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit van verzoeker. (eerste criterium)

De arts-adviseur erkent het bestaan van een ziektebeeld in hoofde van verzoeker, maar spreekt zich niet uit over het risico voor het leven of integriteit van verzoeker. Hij stelt enkel dat er medische zorgen beschikbaar zijn in het land van herkomst.

Nochtans is het risico in hoofde van verzoeker voor zijn leven of fysieke integriteit pertinent aanwezig en wordt dit bevestigd in de medische attesten die werden voorgelegd in het kader van de aanvraag.

Artikel 9ter vreemdelingenwet wordt geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht dient te worden beoordeeld of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekers is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot het bestreden besluit is gekomen.

De bestreden beslissing steunt in essentie op het advies van de arts-adviseur. (stuk 3) Waar dit advies een onvolledige beoordeling inhoudt, kan de bestreden beslissing er niet toe besluiten dat verzoeker niet op zodanige wijze zou lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Hiermee wordt de materiële motiveringsplicht op ernstige wijze geschonden.”

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangehaalde schendingen van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht worden onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

3.3. De bestreden beslissing steunt op toepassing van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, “zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen”. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

3.4. Uit het administratief dossier en het medisch advies van 20 januari 2014, waarnaar de bestreden beslissing verwijst en dat bij de bestreden beslissing werd gevoegd, blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de ingediende standaard medische getuigschriften van verzoeker in overweging genomen heeft. Het medisch advies dat gericht is aan verzoeker luidt als volgt:

“Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

Medisch getuigschrift d.d. 03/05/2011, opgesteld door dr. X. Van Grieken, huisarts.

Medisch getuigschrift d.d. 17/05/2011, opgesteld door dr. J. Heylen, psychiater.

Medisch getuigschrift d.d. 01/05/2012, eveneens opgesteld door dr. X. Van Grieken.

Medisch getuigschrift d.d. 05/06/2012, eveneens opgesteld door dr. J. Heylen.

Medisch getuigschrift d.d. 02/10/2012, eveneens opgesteld door dr. J. Heylen.

Medisch getuigschrift d.d. 26/02/2013, eveneens opgesteld door dr. J. Heylen.

Medisch getuigschrift d.d. 09/07/2013, eveneens opgesteld door dr. J. Heylen.

Ik meen het dossier zoals het nu voorligt te kunnen beoordelen, spijs het gebrek aan actualisering van de medische informatie door de aanvrager sinds 09/07/2013.

Dit een studie van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt dat deze 22-jarige man sinds mei 2011 psychiatrische zorgen krijgt in het kader van een depressieve stoornis en een posttraumatische stress-stoornis; er blijkt ook sprake van lang gekende mentale retardatie (hij zou ook in Servië al bijzonder onderwijs gevolgd hebben).

In betrokkenes medicamenteuze behandeling noteren we Mirtazapine 45 mg 1 comprimé per dag (farmaceutische stof mirtazapine: een antidepressivum) en Etumine 40 mg 3 x 14 comprimé per dag (farmaceutische stof clotiapine: een antipsychoticum) (status op 09/07/2013¹ en ongewijzigd sinds 05/06/2012).

De behandelende psychiater, dr. Heylen, maakte verder melding van ondersteunende/structurende gesprekken à rato van 1 sessie om de 6 à 8 weken en attesteerde dat de voorziene duur van de noodzakelijke behandeling onbepaald was en dat de evolutie en de prognose gunstig waren mits voldoende lang aangehouden en adequate behandeling.

We beschikken niet over bijkomende medische getuigschriften/verslagen aangaande de verdere evolutie van het psychiatrisch toestandbeeld en de verdere psychiatrische zorgen na juli 2013. Uit de voorgelegde medische getuigschriften blijkt alleszins ook niet dat een hospitalisatie psychiatrie noodzakelijk gebleken is, in verband met een eventuele reële suïcidedreiging of een eventuele

psychotische decompensatie en door de betrokkene werden in deze context ook na juli 2013 geen aanvullende medische getuigschriften/verslagen ter beschikking gesteld.

Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen; er blijkt in het bijzonder niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele reële suïcidedreiging of een actuele psychotische toestand en van een huidige (noodzaak tot) hospitalisatie psychiatrie in deze context.

De ondersteunende aanwezigheid van familieleden of derden kan gezien de aard van de problematiek aanbevolen worden cfr. dr. Heylen attesteerde dat de betrokkene nauwelijks tot niet zelfstandig kon functioneren zonder ondersteuning van zijn familie; uitbreiden van de sociale contacten (eventueel werk/scholing) bleef hierbij belangrijk.

Wat betreft de beschikbaarheid van de medische behandeling en opvolging in het land van herkomst, Servië: Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

- Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank2:

° van International SOS3 van 10/07/2013 met het uniek kenmerknummer BMA-4867.

° van International SOS van 06/12/2013 met het uniek kenmerknummer BMA-5156.

° van lokale artsen die in het land van herkomst werken en contractueel aangenomen werden door de Medische Adviesdienst van het Nederlandse Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties4 van 14/01/2014 met het uniek kenmerknummer RS-3155- 2014.

- Informatie afkomstig uit een databank van humane geneesmiddelen van het Medicines and Medical Devices Agency of Serbia (ALIMS) (bekomen via <http://www.alims.gov.rs/en/> en geraadpleegd op 14/01/2014): o.a. Mirzaten (farmaceutische stof mirtazapine) komt hierin voor. Over clotiapine werd in deze databank geen informatie teruggevonden, doch andere antipsychotica komen er wel in voor: bijvoorbeeld Kventiax (farmaceutische stof quetiapine), Olanzap (farmaceutische stof olanzapine), Risipolept (farmaceutische stof risperidon).

Uit deze informatie blijkt dat medicamenteuze behandeling met mirtazapine en antipsychotica beschikbaar is in Servië; indien noodzakelijk/gewenst kan clotiapine vervangen worden door een ander antipsychoticum: bijvoorbeeld quetiapine, olanzapine, risperidon. Psychotherapie is beschikbaar in Servië. Psychiatrische zorgen (ambulant en via hospitalisatie) zijn beschikbaar in Servië.

Wat betreft de toegankelijkheid van de medische behandeling en opvolging in het land van herkomst, Servië:

- Verwijzend naar de Nota Toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf d.d. 17/01/2014:

"Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel afgegeven worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds.... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager. De gezondheidszorg in Servië is georganiseerd op de drie gebruikelijke niveaus (primaire, secundaire en tertiaire zorg), verbonden op basis van een systeem van doorverwijzing. Er bestaat een verplichte ziekteverzekering die zowel werknemers, zelfstandigen, gepensioneerden als uitkeringsgerechtigden insluit. Voor sociaal kwetsbare personen is de verzekering gratis, daar de staat de bijdragen voor deze personen betaalt. Deze verzekering geeft toegang tot de publieke gezondheidszorg in het geval verzoeker onmiddellijk na aankomst in Servië nood heeft aan medische bijstand is er gedurende een periode van maximum 60 dagen recht op dringende medische zorgen op alle niveaus voor personen die terugkeren en nog niet in regel zijn met de ziekteverzekering. Tijdens deze periode moet betrokkene zich in regel stellen met de ziekteverzekering. De bijdrage in de kosten van de zorgen door de patiënt wordt bepaald in functie van de inkomsten van de verzekerde en zijn familieleden. Die bijdragen variëren van een halve euro voor een consult tot 6 euro voor een

radiografie, maar in het meest voordelige geval -en dit is zo voor werklozen en mensen met weinig inkomsten - moet de patiënt helemaal niets zelf betalen. Een invaliditeitsuitkering wordt toegekend in geval van werkonbekwaamheid. Mensen die op zichzelf niet in staat zijn de normale dagdagelijkse handelingen te stellen hebben recht op bijstand van een andere persoon (mantelzorg). Medicijnen die op de "positieve lijst" voorkomen zijn gratis voor de patiënt, indien deze over een ziekteverzekering beschikt. De enige kost die door de patiënt gedragen wordt, is een participatiekost van RSD 50. Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. (Arrest nr. 81574 van 23 mei 2012). In Servië heeft men recht op een werkloosheidsuitkering wanneer men minstens 12 maanden bijgedragen heeft gedurende de laatste 18 maanden. Voor verzoeker zal dit niet het geval zijn. Indien hij of zij geen inkomen kan verwerven uit arbeid, kan betrokkenen rekenen op sociale bijstand in functie van het familiale inkomen en het aantal personen ten laste. De andere voorwaarden zijn het hebben van de Servische nationaliteit en uiteraard het verblijf. Een alleenstaande zonder middelen ontvangt 5.820 RSD per maand (50,87 euro), een familie bestaande uit 5 personen 11.646 RSD per maand (101,79 euro). Dit kan nog aangevuld worden met andere sociale uitkeringen"

Uit deze informatie kunnen we besluiten dat er geen bezwaren zijn wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst, Servië.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat deze depressieve stoornis en posttraumatische stress-stoornis bij gekende mentale retardatie bij de betrokkene, zoals hierboven beschreven, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Servië.

Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Servië."

Dit advies maakt integraal deel uit van de bestreden beslissing. De Raad wijst er verder op dat de formele en materiële motiveringsplicht niet impliceert dat alle motieven uit de bestreden beslissing zelf moeten blijken. In het licht van een afdoende motivering kan een verwijzing naar een advies een afdoende motivering vormen, doch hiertoe is wel vereist dat de inhoud van dit advies aan de betrokkene werd ter kennis gebracht en dat dit advies zelf ook afdoende is gemotiveerd.

3.5. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt dat de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen. Verzoeker betoogt dat de gemachtigde enkel heeft getoetst of de voorgelegde medische elementen een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst, aangezien in de bestreden beslissing slechts wordt gemotiveerd dat de door hem aangehaalde medische elementen niet kunnen worden weerhouden omdat de medische behandeling en opvolging beschikbaar zijn in het land van herkomst. Verzoeker wijst erop dat er in zijn hoofdte nochtans wel degelijk een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit aanwezig is, hetgeen wordt bevestigd in de medische attesten die hij heeft voorgelegd.

3.7. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 20 januari 2014, dat werd gevoegd onder gesloten omslag, en gesteld dat de aangehaalde medische elementen niet kunnen worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning toe te kennen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De gemachtigde besluit daarop dat derhalve uit het voorgelegd medische dossier niet kan worden afgeleid dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit noch kan uit het voorgelegd medische dossier worden afgeleid dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg stelt de gemachtigde vast dat niet is bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar verzoeker gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 EVRM.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat de door verzoeker aangehaalde depressieve stoornis en posttraumatische stressstoornis en de psychiatrische begeleiding en medicamenteuze behandeling die hij in het kader van deze aandoeningen krijgt, niet worden betwist. Net zo min wordt door de ambtenaar-geneesheer betwist dat er in casu sprake is van mentale retardatie.

Uit het voormelde advies blijkt tevens dat de ambtenaar-geneesheer is nagegaan of de noodzakelijke medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, met name Servië. De ambtenaar-geneesheer komt, na een bespreking hiervan, tot de conclusie dat de door verzoeker aangehaalde aandoeningen geen reëel risico inhouden op een onmenselijke en vernederende behandeling, gezien medische behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Servië.

De Raad wijst erop dat in het voormelde advies eveneens het volgende te lezen staat:

“De behandelende psychiater, dr. Heylen, maakte verder melding van ondersteunende/structurende gesprekken à rato van 1 sessie om de 6 à 8 weken en attesteerde dat de voorziene duur van de noodzakelijke behandeling onbepaald was en dat de evolutie en de prognose gunstig waren mits voldoende lang aangehouden en adequate behandeling.

We beschikken niet over bijkomende medische getuigschriften/verslagen aangaande de verdere evolutie van het psychiatrisch toestandbeeld en de verdere psychiatrische zorgen na juli 2013. Uit de voorgelegde medische getuigschriften blijkt alleszins ook niet dat een hospitalisatie psychiatrie noodzakelijk gebleken is, in verband met een eventuele reële suïcidedreiging of een eventuele psychotische decompensatie en door de betrokkene werden in deze context ook na juli 2013 geen aanvullende medische getuigschriften/verslagen ter beschikking gesteld.

Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen; er blijkt in het bijzonder niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele reële suïcidedreiging of een actuele psychotische toestand en van een huidige (noodzaak tot) hospitalisatie psychiatrie in deze context.”

Uit voormelde passages, in samenlezing met de andere overwegingen in het medisch advies en gelet op de andere stukken die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt dat alle voorgelegde medische attesten in aanmerking werden genomen bij het opstellen van het medisch advies, waarop de bestreden beslissing is gesteund. In dit advies wordt, naast de beoordeling dat de medische behandeling voor de door verzoeker aangehaalde aandoeningen beschikbaar en toegankelijk is in Servië, eveneens uitdrukkelijk gesteld dat uit de medische attesten die werden voorgelegd niet blijkt dat er sprake is van een “actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen” en dat in het bijzonder niet blijkt dat er bij verzoeker sprake is van een “actuele reële suïcidedreiging of een actuele psychotische toestand en van een huidige (noodzaak tot) hospitalisatie psychiatrie in deze context”.

Uit deze overwegingen kan worden afgeleid dat de ambtenaar-geneesheer heeft onderzocht en dat hij zich – minstens impliciet – heeft uitgesproken over het al dan niet bestaan van een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit in hoofd van verzoeker, nu in het medisch advies uitdrukkelijk werd gemotiveerd dat er geen elementen aanwezig zijn op basis waarvan kan worden besloten dat een terugreis naar zijn land van herkomst, gelet op zijn medische situatie, afgeraden wordt. De ambtenaar-geneesheer heeft met andere woorden vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde medische problemen niet dermate ernstig zijn dat er sprake is van een reëel risico voor diens leven of fysieke integriteit, in welk geval het niet mogelijk zou zijn om naar zijn land van herkomst terug te reizen.

3.8. Derhalve blijkt uit de bestreden beslissing en het administratief dossier dat de voorgelegde medische aandoeningen werden beoordeeld aan de hand van de voorgelegde medische attesten en dit in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zowel voor wat betreft het aanwezig zijn van een reëel risico voor het leven of fysieke integriteit van verzoeker als wat betreft het aanwezig zijn van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Verzoekers betoog over het ontbreken van een onderzoek naar/motivering omtrent het al dan niet aanwezig zijn van een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit, mist dus feitelijke grondslag.

Waar verzoeker aanhaalt dat uit de medische attesten die hij heeft bijgebracht wel degelijk blijkt dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit, verwijst de Raad naar bovenstaande uiteenzetting, waaruit blijkt dat de ambtenaar-geneesheer alle door verzoeker voorgelegde medische getuigschriften in overweging heeft genomen bij het opstellen van zijn medisch

advies, waarop de bestreden beslissing is gesteund. Verzoeker betwist dit niet en hij brengt verder geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de gemachtigde bij zijn beoordeling is uitgegaan van foutieve gegevens, dat hij deze niet correct zou hebben beoordeeld of dat hij op grond daarvan op kennelijk onredelijke wijze een besluit heeft genomen.

3.9. Gelet op het bovengestelde, dient de Raad vast te stellen dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de ambtenaar-geneesheer zijn advies niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat het advies is tot stand gekomen met miskennen van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.10. In een enig middel, dat gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van artikel 7 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“De tweede bestreden beslissing steunt op de eerste bestreden beslissing. Waar de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten (tweede bestreden beslissing) verwijst naar de eerste bestreden beslissing, terwijl deze laatste dient te worden vernietigd, kan de motivering niet als afdoende worden aanzien.

Onder de bespreking van de eerste bestreden beslissing werd aangetoond dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet kon besluiten tot weigering van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

Aangezien de eerste bestreden beslissing hiertoe niet kon besluiten, kon aan verzoeker geen bevel gegeven worden om het grondgebied te verlaten.

Aldus wordt de motiveringsplicht geschonden.”

3.11. De Raad wijst er nogmaals op dat bij de beoordeling van de materiële motivering het niet tot zijn bevoegdheid behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.12. Verzoeker voert aan dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgeleverd omdat de gemachtigde in de eerste plaats niet kon beslissen om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond te verklaren.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel is gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt: *“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”* Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet dient te worden toegepast.

In casu werd de bestreden beslissing genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. In het voorliggend geval verblijft de verzoeker in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. De gemachtigde motiveert dienaangaande dat verzoeker niet aantoonde sedert wanneer hij het Schengengebied heeft betreden, dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 22 januari 2014 negatief werd afgesloten, dat uit niets blijkt dat de verzoeker in tussentijd het Schengengrondgebied heeft verlaten en dat het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen ruimschoots is overschreden. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat de gemachtigde zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet ongegrond kon verklaren, maar uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat dit betoog faalt. Voorts betwist verzoeker de overige voormelde motieven in de bestreden beslissing niet.

Gelet op artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat de gemachtigde niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt wanneer artikel 7, eerst lid, 1° dient te worden toegepast en het gegeven dat de door de gemachtigde gedane vaststellingen in het bestreden bevel stand houden, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont dat de gemachtigde met miskenning van artikel 7 van de vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht heeft besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De aangevoerde schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Verzoeker voert geen gegrond middel aan dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES